

instrumentum; ergo est materia simoniæ; ergo vendentes illud simoniaci sunt, sicut adulterantes illud sacrilegi sunt. Secundo, quia per sacram concionem, quod proxime et principaliter intenditur, est inflammare voluntates hominum ad amorem Dei et pœnitentiam: hoc autem est maxime opus Spiritus Sancti, quia neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, nisi Sanctus Spiritus det fructum; ergo actus concionandi maxime spiritualis est et supernaturalis; pertinet enim ad gratiam excitantem, et ita tota illius verbi æstimatio pendet ab Spiritu Sancto, et sumitur ex illo proprio effectu, ad quem ordinatur; ergo.

23. Tertio. Matth. 10 dicitur Christus Dominus misisse Apostolos, dicens eis: *Euntes, prædicate, dicentes quia appropinquavit regnum celorum, infirmos curate, mortuos suscite, leprosos mundate, dæmones ejicite; gratis date.* Ex quo contextu manifestum videtur verba illa ultima, *gratis date*, tam cadere in illa, *Euntes, prædicate*, sicut in cætera omnia opera gratiarum, quæ ad confirmandam divinam prædicationem gratis dantur: sine ulla enim probabilitate exciperetur ipsa prædicatio, cum eodem tenore de omnibus Christus loquatur; et non sit minor, imo quodammodo major ratio de prædicatione ipsa, quia ex parte finis proximi est magis spiritualis, quia immediatius ad salutem animarum ordinatur, et cæteri actus gratiarum sunt propter ipsum Dei verbum, ut efficacius et credibilis fiat. Quarto, hoc confirmatur optime ex verbis Augustini, libr. de Pastor. cap. 2, quæ referuntur etiam in Glos. ord., 1 Timoth. 5, et a D. Thom. supra: *Unde vivitur, necessitatis est accipere, charitatis est præbere, non tanquam venale sit Evangelium, ut istud sit pretium ejus, quod sumunt qui annunciant, unde vivant; si enim sic vendunt, magnam rem vili pretio vendunt. Accipiant sustentationem necessitatis a populo, mercedem dispensationis a Domino.* Ubi et tangit rationem a priori, cur prædicatio vendi non possit, quia, scilicet, pretiosior res est quam ut possit vili pretio æstimari, et respondet tacitæ objectioni, quomodo teneantur prædicatores gratis prædicare, cum sustentatione indigeant: nam sustentationem recipere licet (cap. *Cum voluntate*, § *Prædicatores*, de Sentent. excommun.), pretium non licet. Quomodo autem hæc duo distinguantur, et an liceat sustentationem in pactum deducere et taxare, dicemus in quarta divisione. An vero pro labore aliquid recipere liceat, in cap. 20 explicabimus.

24. *An docere pueros, et ignorantes doctrinam christianam, sit materia simoniæ.* — *Resolutio quæstionis.* — Circa ultimum punctum de fidei rudimentis tradendis populo christiano, docendo nimirum pueros, vel ignorantes doctrinam christianam, quidam simpliciter affirmant hanc esse materiam simoniæ, ita ut vendi non possit. Sic sentit Lessius, libro 2, cap. 35, dub. 13, dum ait exigere pretium pro simplici catechismo seu doctrina fidei tradenda, esse simoniam, quia hæc doctrina non æstimatur, nisi ut disponit ad salutem. Contrarium simpliciter docet Ugol. Tab., 1, cap. 10, § 3, n. 3, idque ex eo solum videtur colligere, quod docere Theologiam ob pretium non est materia simoniæ; ergo nec docere christianam doctrinam. Potestque hoc confirmari, quia hæc actio docendi doctrinam non videtur supernaturalis vel spiritualis proprie tantum enim ordinatur ad intellectum instruendum, vel potius ad memoriam juvandam et excolendam, non ad ipsam fidem generandam. Quocirca distinctione aliqua videtur hæc res definienda. Nam imprimis si catechismus fiat solemniter, et tanquam actus ordinis, sicut fit in baptismo, tunc certum est non posse vendi, quia est ministerium mere ecclesiasticum et ordinis, quod etiam notavit Sot., quæst. 6, artic. 1, in fin. Deinde si doctrina christiana doceatur modo persuasivo, et per modum concionis, etiam erit materia simoniæ, sicut de concione dictum est. Priori modo potest doceri christiana doctrina infideli, proponendo illi veritatem fidei, et ostendendo credibilitatem ejus in hunc finem, ut persuadeatur et credat; et tunc sine dubio est opus maxime spirituale, cujus fructus ab Spiritu Sancto expectandus est, et ideo vendi non potest. Posteriori modo solet doceri christiana doctrina fidelibus, ita exercendo memoriam, ut sit etiam excitatio ad confirmandos eos in fide, et ad operandum secundum illam; et tunc etiam habet modum et rationem concionis, et ideo eadem est ratio de illa quæ de concione. At vero si labor docendi doctrinam solum assumatur ad juvandam memoriam alterius, et exercendam illam, in rigore non videtur esse materia simoniæ, nec esse simoniam, opus illud et laborem pretio æstimare. Parochus autem, qui ex officio tenetur hunc laborem sumere, non potest licite pretium pro illo exigere, ut constat.

CAPUT XIX.

UTRUM ACTUS PERTINENTES AD JURISDICTIONEM INTERNI FORI, SEU AD ANIMARUM CURAM, SINT MATERIA SIMONIÆ?

1. *Jurisdictio duplex est: altera ad forum internum, altera ad externum spectat.* — Diximus in superioribus de actibus qui procedunt a potestate ordinis, quorum occasione de aliis actibus spiritualibus virtutum, propter affinitatem et similitudinem, sermonem interposuimus; nunc superest ut de actibus jurisdictionis spiritualis dicamus; nam hi etiam inter ea spiritualia numerantur, quæ ab effectu, seu ex parte effectus denominantur. Duplex autem est spiritualis jurisdictio: una pertinet ad forum internum et animæ; alia spectat ad exteriorem Ecclesiæ gubernationem: de priori hic breviter dicemus, de altera in sequent. cap. Sub priori ergo jurisdictione comprehendimus hoc loco totam illam curam pastoralem, quæ in propriis parochis et pastoribus veluti proximis animarum necessaria est: habent enim peculiarem jurisdictionem ad ministrandum suis ovibus omnia sacramenta, et Dei verbum, et suam parochiam in his spiritualibus gubernandam. Quamvis enim spiritualis jurisdictio non in omnibus sacramentis sit ad eorum valorem necessaria, sed in sola pœnitentia, tamen, ut recte ministrentur, jurisdictio necessaria est, vel aliqua ejus participatio. De usu vero hujus jurisdictionis pauca nobis dicenda supersunt: nam cum ille usus fere totus consistat in ministerio sacramentorum, sacrificiorum, aliorumque officiorum divinatorum, et verbi divini, constat omnia dicta de his actibus, secundum se spectatis, a fortiori dicenda esse de eisdem, prout a parochis, verbi gratia, ex officio et jure proprio exerceri possunt. Omnes ergo dicti actus hujus jurisdictionis materia sunt simoniæ. Maxime vero hoc verum habet, et aliqua majori explicatione indiget in usu hujus jurisdictionis in sacramento pœnitentiæ, nam ibi usus jurisdictionis et est actus ordinis, et est de substantia illius sacramenti; est enim actus constitutivus sacramenti pœnitentiæ: unde non magis vendi potest quam sacramentum vel actus ordinis. Et ita in hoc conveniunt omnes cum D. Thoma, dicta quæstione 100, articulo 2, ad 3, et sumitur ex cap. *Nemo*, de Simon. Ubi omnes interpretes, Sylvest., verb. *Simonia*, quæst. 8, et alii Summistæ; Gulliel.

Red., 1 part., cap. 7, num. 1, et 3 part., cap. 6, num. 6; Anton. d. cap. 5, § 16; Soto, Victoria, Navarrus.

2. *Multipliciter potest peccari in jurisdictione ad confessionem.* — *Si sacerdos recipiat pretium solum pro verbis absolutionis sine intentione prolatis, simoniacus est.* — Occurrit vero adnotandum, variis modis posse peccari in usu hujus jurisdictionis. Primo, si pretium accipiatur absolute pro audienda confessione, ut constat; tum quia inde inchoatur sacramentum; tum etiam quia ipsum audire confessionem per clavem scientiæ, et in tali foro, est actus jurisdictionis supernaturalis. Secundo, committetur simonia, si post auditam confessionem pro absolutione conferenda, pecunia extorqueatur, sive pœnitens sit dignus, sive indignus absolutione. Unde dicitur in diet. cap. *Nemo*: *Nec quemquam pœnitentem, nec minus digne pœnitentem, gratia vel favore ad reconciliationem adducat.* Dices: quando absolvitur indignus, absolutio valida non est; ergo non est sacramentalis; ergo pro illa pretium accipere non est simonia. Respondeo, licet illa absolutio apud Deum non valeat quoad effectum sacramenti, fortasse valere ad sacramentum conficiendum, ut multi existimant. Deinde licet coram Deo etiam non valeat ad sacramentum constituendum, nihilominus est quidam usus, vel potius abusus jurisdictionis spiritualis. Et ita dici potest, quod, licet ille, qui talem actum vendit, non vendat verum actum spirituale, quodammodo vendit ipsam potestatem spirituale, quia, quantum est ex se, illa uti conatur propter pretium, ad absolvendum indignum; satis ergo est quod, quantum est ex se, absolvat. Sed quid, si recipiat pecuniam solum propter verba absolutionis exterius proferenda sine intentione absolventi? Respondeo imprimis, si sacerdos contrahat cum pœnitente de danda vera absolutione sacramentali pro pretio, licet dolose mentiatur sacerdos, secum cogitans proferre verba sine intentione, non excusat peccatum simoniæ; tum quia alter revera emit sacramentum, quantum in se est, et ita simoniacus est, cum quo operatur sacerdos; tum etiam quia ipse committit simoniam conventionalem circa venditionem sacramentalis absolutionis, etiamsi animo ficto ex parte sua facta sit conventio. Quin etiam addo quod, licet a principio convenerint sacerdos et pœnitens tantum de externa absolutione conferenda, ita ut ab aliis videri seu audiri possit, ad eorum satisfactionem, nihilominus si id pretio fiat, turpe

esse lucrum, licet non videatur esse tam propria simonia, quia non venditur revera aliquid spirituale. Patet, quia illa pactio non fit sine tanti muneris injuria, nam quodammodo vilescit et venale fit, dum venditur saltem ad palliandam absolutionem, quæ malitia videtur posse ad simoniam reduci, quamvis perfecta non sit.

3. *Confessor simoniam committit, si neget absolutionem pœnitenti, propter pecuniam ab alio acceptam.* — Tertio, committitur in hac materia simonia, si, post auditam confessionem, propter pecuniam (quæ dari posset a tertia persona) absolutio denegetur, quod in dicto cap. significatur his verbis: *Vel quocumque livore digne pœnitentem a confessione removeat.* Quod videtur pertinere ad questionem infra tractandam, an omissio actuum spiritualium possit esse materia simoniæ: sed ibi dicemus quæ generalia sunt: hic vero certum videtur tam esse actum clavium, in hoc foro pœnitentem ligare, sicut solvere, juxta illud: *Quorum remisistis peccata, remittuntur eis, et quorum retinueritis, retenta sunt,* Joan. 20. Et ideo, licet *retinere* non videatur actus positivus nec constitutivus sacramenti, tamen quia est actus clavium, quo pœnitens virtualiter declaratur indignus absolutione, ideo venditio illius simonia est. Unde hoc habet locum, sive justa sit negatio absolutionis, sive injusta. Nam si sit justa, tunc vere et proprie est actus clavium, et procedit ratio facta; si vero est injusta, de facto etiam est actus clavium, quia vere denegatur sacramentalis remissio peccatorum, et pœnitens illa ratione manet obligatus ad iterum confitenda peccata. Unde etiam hic vendi videtur ipsa potestas spiritualis clavium ad usum faciendi pœnitenti magnam injuriam, et inferendi illi grave nocumentum; est ergo et injusta et turpissima simonia. An vero sit simonia accipere pecuniam pro non ministrando alicui toto sacramento pœnitentiæ, infra videbimus: nam quoad hoc generalis est materia.

4. *Potest committi simonia accipiendo pretium pro levi pœnitentiâ imponenda.* — Quarto, posset simili modo committi simonia in usu istius jurisdictionis quoad tertiam partem sacramenti pœnitentiæ, nimirum recipiendo pretium pro levi pœnitentiâ imponenda, vel etiam pro augenda illa, ut facile potest ex aliis intelligi ac declarari. In hoc autem adverto, contingere interdum, ut confessor imponat pœnitenti in satisfactionem aliquas eleemosynas pro pauperibus, vel pro missis dicen-

dis, eo animo ut ipse accipiat talem eleemosynam vel simpliciter, vel ut stipendium missæ, juxta intentionem dantis. Et hoc dupliciter fieri potest a sacerdote: primo, cogendo pœnitentem ut sibi tribuat eleemosynam, et hoc est sine dubio simoniacum, quia illa coactio et obligatio est æstimabilis pretio. Secundo, potest imponi talis pœnitentia generaliter, sperando tamen pœnitentem daturum esse eleemosynas sacerdoti, vel ut missas dicat, vel quia novit ipsum esse pauperem; et tunc licet hoc intuitu pœnitentiæ injungatur, non est simonia, quia revera nulla ratio pretii ibi intervenit, nec intentio aut spes ejus, sed tantum eleemosynæ, quod non facit actionem simoniacam etiam mentaliter, ut infra generatim dicemus. Imo licet suam necessitatem, vel desiderium dicendi missas post datam absolutionem ostenderet, non esset simonia, propter eandem rationem. Cavendum autem est scandalum, et nimis appetitus lucri et avaritiæ; et ideo talis usus regulariter vitandus est, meritoque in aliquibus episcopatibus et religionibus prohibetur.

5. *Potest fieri simonia per delegationem hujus jurisdictionis.* — Quinto, potest in hoc genere committi simonia per delegationem hujus jurisdictionis, sive ex parte confessoris, sive ex parte pœnitentis fiat. Fit autem ex parte confessoris, quando parochus, verbi gratia, committit alicui vices suas pro audiendis confessionibus suorum subditorum; et tunc si pro hac commissione, vel ab ipso sacerdote, vel a suis subditis aliquid pretium accipiat, sine dubio simoniam committit, quia illamet commissio actus spiritualis est, ejusdemque spiritualis jurisdictionis. Item potestas quæ per illam datur, spiritualis jurisdictionis est; ergo si vendatur, materia est simoniæ; venditur autem per illum modum, ut constat. Imo addo quod, licet parochus non committat jurisdictionem, sed tantum det licentiam audiendi confessiones in sua ecclesia religioso, verbi gratia, qui jam habet jurisdictionem a Papa, vel Episcopo, si illam licentiam vendat pretio, simoniam committit, quia etiam illa licentia quid spirituale est, et a potestate spirituali procedit, et ad spirituum fructum proxime ordinatur, quod cap. sequenti ex generali doctrina magis confirmabitur. Ex parte autem pœnitentis delegatur hæc jurisdictio, quando illi datur licentia eligendi confessorem. Et hæc etiam est materia simoniæ, quia in ea procedunt eadem rationes; tum quia illamet licentia est actus

potestatis spiritualis, et ad spirituales finem; tum etiam quia tandem resolvitur in eandem delegationem spiritualis jurisdictionis, nam cum pœnitens eligit confessorem, illi delegatur jurisdictio ex vi illius facultatis; ergo fit delegatio ex vi pretii. Adde denique etiam in ipso pœnitente habente facultatem eligendi confessorem, esse simoniam, si propter pretium, hunc potius quam illum eligat, et in sacerdote esse simoniam, si pretio dato procuret esse electum; ut, verbi gratia, si quis pretio emat esse confessorem regis, simoniacus est, quia emit ut sibi delegetur jurisdictio confessoris, quam incipit habere post electionem regis ex vi facultatis Pontificis, quam rex habet ad eligendum confessorem. Quæ tota doctrina communis est, ut videre licet in Anton., dicto capit. 5, § 16; Summistis communiter, verb. *Simonia*; Redoan., prima parte, cap. 7, num. 2, et 3 part., cap. 6, num. 8; Ugolin., tab. 1, cap. 36, § per totum.

6. *Absolutio a censuris est materia simoniæ.* — Sexto, potest ad hanc jurisdictionem reduci potestas absolvendi a censuris, quatenus hæc absolutio ante sacramentalem præmitti solet, et sæpe necessaria est, et ad spirituales animæ utilitatem pertinet. Nam, licet censuras ferre et tollere, ad jurisdictionem fori contentiosi pertineat, ut suo loco diximus, tamen quatenus potestas absolvendi a censuris a jure latis, et non reservatis, communi jure concessa est animarum pastoribus, et aliarum etiam absolutio sæpe solet concedi, vel ex delegatione speciali, vel quatenus ad salutem animæ omnino necessaria est, ideo cum hac jurisdictione in foro interno illam conjungimus. Dicimus ergo etiam usum jurisdictionis hujus, id est absolutionem a censura esse materiam simoniæ, quia est actus valde spiritualis, tum ex parte principii, procedit enim a potestate mere spirituali; tum ex parte finis, nam ad salutem animæ per se ordinatur. Et ita vendi prohibetur omnino in cap. *Nullus*, 124, 1, quæst. 1, ubi est sermo de Episcopo, et de absolutione a suspensione vel interdicto; sed est eadem ratio de aliis. De absolutione vero ab excommunicatione est textus expressus in cap. *Ad aures*, de Simon. Item sumitur ex generali regula cap. *Ad nostram*, eod., ibi: *Pro ecclesiastico ministerio*, etc. Quibus locis id notant Glossæ, et Doctores, estque res extra controversiam.

7. *An simonia sit dare pecuniam sacerdoti injuste nolenti aliter absolvere.* — Solum pos-

set hic tractari, an, cum quis vexatur per injustam censuram, et sacerdos non vult illum absolvere nisi accepta pecunia, possit alius illam dare ad redimendam vexationem, et non intentione emendi absolutionem. Et idem cum proportionem quæri posset de sacramentali absolutione, si confessor illam injuste negat post auditam confessionem. Quidam simpliciter negant id esse licitum. Ita Innoc., in dict. cap. *Ad aures*, de Simon., ubi ait nunquam licere aliquid dare pro spirituali pœnitentiâ redimenda, ab eo qui illam daturus est; alteri vero qui vim infert, aut clerico ne illam concedat, aut peccatori ne illam petere possit, concedit posse aliquid dari ad redimendam vexationem. Et hoc posterius extra controversiam est. Ratio autem prioris resolutionis est, quia tunc redimere vexationem nihil aliud est quam absolutionem emere. Item, quia redemptio vexationis solum habet locum, ubi quis habet acquisitum jus in re, juxta cap. *Dilectus*, 1, de Simon., et in cap. *Quæsitum*, 1, quæst. 3. In illo autem casu non habet homo jus acquisitum ante absolutionem obtentam, quia semper manet privatus divinis ratione censure. Et hanc sententiam indistincte sequitur Ugolin., tab. 1, de Simon., cap. 44, num. 5, et cap. 50, num. 7, ubi pro illa refert etiam Zabarel., in dict. cap. *Ad aures*.

8. *Resolvitur questio.* — At vero Joan. Andr. et Panormit., in eodem cap. *Ad aures*, distinctione utuntur. Nam si ex carentia absolutionis imminet homini aliquid aliud grave detrimentum, ut quod non poterit eligi, vel eligere, tunc dicunt posse dare pecuniam ad vitandum illud incommodum; si vero non imminet periculum, et potest adire superiorem, vel alium qui absolvat, tunc nullo modo esse dandam pecuniam, quia cum vera necessitas non instet, nec sequatur aliud incommodum præter carentiam seu dilationem absolutionis, nihil est ibi quod redimatur, nisi ipsamet privatio absolutionis, et hoc est illam emere. At Glossa, in dict. cap. *Dilectus*, et in cap. *Ad aures*, et in cap. *Quæsitum*, 1, quæstione tertia, absolute censet licitum esse tunc redimere vexationem, quam sequitur Anton., in cap. *Dilectus*, de Simonia; Redoan., 3 parte, de Simonia, cap. 21, numer. 6. Quia intentio dantis non est de emenda absolutione, sed solum de tollendo pravo appetitu, vel affectu, qui impedit alium ne gratis velit justitiam facere. Et hæc opinio in rigore juris et rationis videtur mihi vera, si de propria simo-

nia loquamur; quia vero omnis species malivanda est, securius est sequi distinctionem Panormit., quæ non solum in extrema necessitate locum habet, sed etiam in gravi, juxta superius dicta, capite decimo secundo, quæ magna ex parte hic possunt accommodari.

9. *Indulgentiarum concessio est materia simoniæ.* — *Ratio conclusionis.* — Septimo, ad actus hujus jurisdictionis reduco nunc indulgentiarum concessionem, quam esse actum spiritualis jurisdictionis suppono, ex his quæ dixi in tom. 4, distinct. 49, sect. 3, et tom. 5, distinct. 14, sect. 1. Et licet illa jurisdictio superioris rationis sit, et pontificia simpliciter, vel episcopalis seu quasi episcopalis, quoad aliquam partem vel delegationem, nihilominus actus ejus est valde spiritualis, et ad internam conscientiam mundationem spectat, quatenus reatus poenarum temporalium coram Deo remittit, et ita ad ingressum coelorum præparat, et a purgatorio liberat, et ideo ad spiritualem et internam jurisdictionem illum reducimus. Eo vel maxime quod, licet indulgentiæ a Pontifice concedantur, sæpe solent per confessorem applicari: est etiam res facilis, et ideo hic potest breviter expediri: dicendum est enim etiam hunc actum esse materiam simoniæ, neque ulla ratione emi aut vendi posse. Hoc pro comperto supponunt omnes. Et patet, primo, quia est actus supremæ cujusdam spiritualis et supernaturalis potestatis a Christo concessæ, et finis ejus maxime spiritualis. Secundo, quia est administratio quædam spiritualis, seu ecclesiasticum ministerium; et ita continetur sub generali prohibitione cap. *Ad nostram*, et cap. *Nemo presbyterorum*, de Simon. Tertio, quia vendere indulgentias, esset vendere satisfactionem Christi et Sanctorum, quæ per indulgentias applicatur. Quarto, quia privata persona non potest alteri vendere suam impetrationem, vel satisfactionem spiritualem, ut supra ostensum est, licet videatur suo modo habere dominium ejus: multo ergo minus poterit Ecclesiæ prælatus, qui solum est dispensator thesauri Christi et Ecclesiæ, spirituales ejus divitias vendere. Neque obstat quod sæpe ad lucrandam indulgentiam exigatur contributio aliqua temporalis: nam illa non est pretium indulgentiæ, sed est quoddam opus pietatis quod postulatur ut dispositio, et proxima ratio concedendi indulgentiam. Et ideo non solet talis pecunia applicari concedenti indulgentiam, sed ad eleemosynas, vel ad alia publica opera pietatis imperari.

10. *Simonia est accipere pecuniam, pro quo-*

cumque actu a confessore facto, ut gratiæ jubilei penitenti concedantur. — Atque hinc consequenter constat, non licere pecuniam accipere pro quacumque gratia, vel actibus qui in ordine ad indulgentiam obtinendam solent in jubileis a Pontificibus concedi, ut per confessores fiant seu applicentur, ut, verbi gratia, pro commutatione seu dispensatione in votis. Sicut enim Pontifex gratis hanc facultatem concedit, et concedere debet, ita multo magis cui facultas illa delegatur, gratis illa uti debet; et si aliquid directe, vel indirecte extorqueat, simoniam committit. Idemque est de absolutione a peccatis reservatis, quæ item solet concedi cum indulgentiis, et est actus maxime spiritualis, et de illa procedunt quæ de absolutione a peccatis et a censura diximus. Nam, supposita ablatione reservationis, quæ per illam concessionem fit, tenetur ex officio confessor absolutionem simpliciter præbere. Et eadem ratione constat, nec grana benedicta, nec imagines, cruces, et similia, vendi posse ratione indulgentiæ illis per benedictionem concessæ, quia hoc esset vendere indulgentiam ipsam, ut constat. Tunc autem censerentur hæc vendi ratione indulgentiæ, quando eo nomine carinis venderentur; nam si sint pretio æstimabiles ratione materiæ, vel expensarum, non erit simonia, quantum ad eam partem illa vendere, quamvis habenda sit ratio vitandi scandalum, et omne malum, vel turpis lucri speciem.

11. *Licentiæ a parochio concessæ subditis sunt materia simoniæ.* — Ultimo revocari possunt ad hanc jurisdictionem internam omnes licentiæ, vel quasi dispensationes quas parochi dare possunt suis subditis in ordine ad præceptorum observationem, vel excusationem, ut, verbi gratia, laborandi in die festo propter concurrentem necessitatem, vel comedendi cibum prohibitum in aliquo die, et similia: sive hæc fiant per proprium actum jurisdictionis, sive per authenticam approbationem (ut sic dicam) causæ excusantis: nam quomodocumque fiant, sunt actus spirituales pastoralis officii, et ideo nullo modo vendi possunt. Maxime cum ad illos parochus ex suo officio teneatur, et ita sub ministerio ecclesiastico comprehendantur, propter quod recipit ab Ecclesia conveniens stipendium et sustentationem.

12. *Parochus simoniam committit si nolit assistere matrimonio contrahendo, nisi dato pretio.* — Unde etiam potest obiter definiri dubium, quod circa sacramentum matrimonii

CAPUT XX.

UTRUM ACTUS ECCLESIASTICÆ JURISDICTIONIS PERTINENTIS AD EXTERNUM FORUM SINT MATERIA SIMONIÆ?

nunc excitari potest. Nam cum præsentia parochi necessaria nunc sit ad valorem matrimonii, dubitari potest an ille actus assistendi parochi sit nunc materia simoniæ, ita ut veram simoniam committat, si nolit assistere, nisi pretio accepto. Videri enim potest non esse, quia ille non est actus jurisdictionis, et ideo validus est, etiamsi ab excommunicato fiat, ut alibi dixi, sed est actus cujusdam testimonii publici et authentici, quod primo et per se requiritur ad valorem contractus, et consequenter ad valorem etiam sacramenti; ergo non videtur actus spiritualis, nec materia simoniæ, sicut etiam requiruntur alii duo testes, qui, si pretium exigant pro illa assistentia, non erunt simoniaci. Nihilominus in parochio videtur mihi talis actus materia simoniæ; nam, licet non sit actus jurisdictionis, est tamen actus sui muneris et officii spiritualis, et actus ille, ut ab illo exigitur, est spiritualis, saltem ut annexus sacramento ex necessitate, supposito Ecclesiæ præcepto. Unde per se primo requiritur ad matrimonium, quatenus sacramentum est. Et in hoc est magna differentia inter parochum et alios testes; nam in aliis testimonium eorum proprie requiritur ratione contractus, ut de illo constet, et ideo ad summum tenentur ita se gerere, sicut alii testes in causis ecclesiasticis, de quibus, an teneantur gratis ferre testimonium, vel illud etiam sit materia simoniæ, infra dicemus. At vero parochi præsentia, propria et speciali ratione postulata videtur propter sanctitatem illius contractus, seu propter rationem sacramenti, et ita ille ibi adest ut minister ecclesiasticus. Quapropter non immerito illud potest nuncupari ecclesiasticum ministerium, ac subinde comprehendi sub generali regula cap. *Ad audientiam*, sæpe citati, et cap. *Consulere*, eodem, quod pro nulla ecclesiastica administratione licet pretium accipere. Denique cum sufficere possit ad matrimonium alius sacerdos de licentia parochi, manifestum videtur non posse parochum vel Episcopum illam licentiam vendere, ut ex dictis constat, et ex dicendis capitulis sequentibus magis patebit; ergo neque si ipse assistat, potest pro illa assistentia pretium accipere, quia si assistendo per alium non potest actum suum vendere, nec per se poterit. Pro nullo ergo actu hujus pastoralis curæ, pretium accipere licitum est.

1. *Nullum actum jurisdictionis externi fori posse vendi sine simonia.* — De hac jurisdictione solet generalis regula constitui, nullum illius actum posse sine simonia vendi aut emi, ac subinde semper esse materiam simoniæ. Hæc regula sumi potest ex D. Thom., quæst. 100, art. tertio, præsertim ad 3, et in 4, dist. 25, quæst. 3, articul. 2, quæst. 2, præsertim ad 9, et ex aliis Theologis ibi; et Anton., Sylvest. et aliis Thomistis, locis sæpe citatis; juris etiam interpretes idem sentire videntur in cap. *Vendentes*, 1, quæstione tertia, cum Gloss. ibi, Cardinal. Alexand., num. 7, et sanct. Sixt., numer. 6. Item in cap. *Qui recte*, 14, quæst. 3. Verumtamen hæc universalis regula, licet fortasse vera sit, non est æque certa in omnibus actibus hujus jurisdictionis, quia, licet omnes, quatenus ab illa sunt, sint aliquo modo spirituales ex parte principii, non tamen omnes sunt æque spirituales, vel in se spectati, vel in ordine ad proximum finem ad quem referuntur; quidam enim videntur esse satis materiales, et immediate ordinati ad finem politicum inter personas ecclesiasticas, ut lites civiles vel criminales inter eas dirimere, licentiam dare ad aliquem actum mere temporalem et similia; ideoque non potest esse de omnibus his eadem certitudo. Propter hoc ergo, operæ pretium duco magis in particulari de his actibus loqui, eorum varietatem distinguendo.

2. *Qui sint actus quibus jurisdictio confertur.* — Primo ergo distinguere possumus actus quibus ipsa jurisdictio confertur, ab actibus quibus eadem jurisdictio administratur. Actus enim quo jurisdictio ecclesiastica alicui confertur, revera est actus jurisdictionis. Duobus enim modis confertur hæc jurisdictio, scilicet, vel ut ordinaria, vel ut delegata; et cum confertur ut ordinaria, semper datur ab aliquo superiori altiore jurisdictionem habente, in virtute cujus potest aliis dignitatem conferre, cui talis jurisdictio conjuncta est. Sic enim a summo Pontifice manat hæc jurisdictio ad Episcopos, vel alios prælatos illam participantem, et interdum ab Episcopo potest alicui inferiori communicari. Potestas autem delegata ab eo conceditur, qui ordinariam habet,